

רע"פ 3742/15 - יעקב סלם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 3742/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: יעקב סלם

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב בתיק עפג 040430-01-15 שניתן ביום 15.04.2015 על ידי כבוד הנשיאה ד' ברלינר והשופטים ג' קרא וא' נחליאלי-חיאט

בשם המבקש: עו"ד מוחמד אבו מוך

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' הנשיאה ד' ברלינר, סגן הנשיאה ג' קרא והשופטת א' נחליאלי-חיאט) בעפ"ג 40430-01-15 מיום 15.4.2015, במסגרתו התקבל חלקית ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופטת ל' מרגולין-יחידי) בת"פ 46863-12-12 מיום 28.12.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו שני אישומים. האישום הראשון עניינו בעבירות השתמטות ממס שביצע המבקש בשנים 2006-2007, וייחס לו 7 עבירות לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה (השמטת מדו"ח הכנסה שיש לכלול בה במזיד ובכוונה להתחמק ממס); 7 עבירות לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה (שימוש במרמה ערמה ותחבולה במזיד ובכוונה להתחמק ממס); 12 עבירות לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק מס ערך מוסף) ביחד עם סעיף 117(ב)(2) ו-117(ב)(3) (מסירת דו"ח המכיל ידיעה כוזבת); וכן, כל סעיפי חוק מס ערך מוסף האמורים ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק

עמוד 1

העונשין). האישום השני עניינו בפעולות אופרטיביות שביצע המבקש מול אחר במטרה לקבל ממנו חשבוניות פיקטיביות ולכלול אותן בדוחות השנתיים, כדי להגדיל במרמה את הוצאותיו ואת מס התשומות ולהקטין על ידי כך את תשלומי המע"מ. האישום השני ייחס למבקש 17 עבירות לפי סעיף 117(ב)(3) לחוק מס ערך מוסף, ביחד עם סעיף 117(ב)(2) ו-117(ב)(3) (הוצאת חשבונית מס או מסמך הנחזה כחשבונית מס, מבלי שעשה או התחייב לעשות עסקה שלגביה הוציא את החשבונית או המסמך האמור במטרה להתחמק מתשלום מס); 17 עבירות לפי סעיף 117(ב)(3) לחוק מס ערך מוסף, ביחד עם סעיף 117(ב)(2) ו-117(ב)(3) (שימוש בכל מרמה או תחבולה או הרשאה להשתמש בהם במטרה להתחמק מתשלום מס); עבירה של שיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין; וכן, כל סעיפי חוק מס ערך מוסף האמורים ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

3. בבית משפט השלום, המבקש הורשע על יסוד הודאתו בכל עובדות האישום הראשון, וביחס לאישום השני - המבקש הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן, אשר מחק את האישום בעבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, ותיקן טעות סופר כך שהסעיף בחיקוק השני באישום יהיה סעיף 117(ב)(8) במקום 117(ב)(3). בגזר דינו, בית משפט השלום גזר על המבקש מאסר בפועל לתקופה של 27 חודשים; מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, לתקופה של 3 שנים משחרורו, שלא יעבור עבירות מס מסוג פשע; וקנס בסך 75,000 ש"ח או 3 חודשי מאסר תמורתו. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי וביקש להקל בעונשו בשל נסיבות הקשורות בביצוע העבירה וכן בשל נסיבותיו האישיות. במהלך הדיון, בית המשפט המחוזי המליץ לצדדים להסכים להעמיד את הענישה הכוללת בתיק על 20 חודשי מאסר בפועל במקום 27 חודשים שקבע בית משפט השלום, והם אכן הסכימו לכך. בהתאם, בית המשפט המחוזי הפחית את עונשו של המערער ל-20 חודשי מאסר בפועל, כאשר יתר רכיבי גזר הדין נותרו על כנם. יצוין, כי בית המשפט ציין במפורש כי ההתערבות בגזר הדין אינה נובעת ממשגה מטעם בית משפט שלום וכי הוא מנומק, ענייני וראוי.

הבקשה למתן רשות הערעור

4. בבקשה שלפניי, עותר המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולהורות על הפחתת עונשו ועל ביטול רכיב המאסר בפועל שהוטל עליו. לחלופין, המבקש עותר להמיר את עונש המאסר בפועל לעבודות שירות או כל עונש אחר שבית המשפט יראה לנכון אשר אינו כולל מאסר בפועל. בבקשתו, המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי טעה בכך שלא נתן משקל ראוי לעובדה שהוא הודה בעובדות כתב האישום, ובכך חסך מזמנו של בית המשפט ושל רשויות התביעה. עוד סבור המבקש כי שורה של נסיבות נוספות, הן הקשורות בביצוע העבירה והן אישיות שלו, לא נלקחו בחשבון עת גזר עליו בית המשפט עונש של מאסר בפועל. ולבסוף, מעלה המבקש חששות רבים בנוגע לבריאותו ולמשפחתו ככל שישלח לריצוי מאסר בפועל.

דיון והכרעה

5. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכתחניון חיפה)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלו, ועל כן המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

6. עיינתי בבקשה למתן רשות הערעור, ובפסקי הדין של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, ואני סבור כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. המבקש לא העלה בבקשתו טענה בעלת חשיבות ציבורית כאמור וכל בקשתו עניינה בנסיבותיו הפרטניות של מקרה זה. וכן, לא הועלו שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה. יתרה מכך, בקשתו היא שאתערב בחומרת העונש שהוטל עליו. ככלל, השגה על חומרת העונש אינה עילה לקיום דיון "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה, למעט במקרים חריגים, בהם העונש שהושת על המבקש סוטה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014); רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל (8.5.2014)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים ומעיון בפסיקה הקיימת, במקרים דומים בנסיבותיהם עולה כי אכן מדובר בעונש שאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון זה. בפרט, עונש של מאסר בפועל – עליו מלין המבקש – הוא עונש מקובל בפסיקה על עבירות מסוג זה, וזאת במיוחד כאשר מדובר בריבוי עבירות כפי שבענייננו.

7. מעבר לדרוש אציין, כי אף המבקש עצמו הסכים להצעתו של בית המשפט המחוזי לפיה יושתו עליו 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל. הפרוטוקול מהדין בבית המשפט המחוזי מיום 15.4.2015 מלמד כי גם המבקש וגם בא כוחו הבינו היטב את העונש שהציע בית המשפט והסכימו לו. לפיכך, די בכך לדחות את בקשת רשות הערעור שלפני, שכן היה על המבקש להעלות טענותיו בעניין זה עוד בפני בית המשפט המחוזי או לחלופין לא להסכים להמלצתו של בית המשפט לסיים את הערעור כפי שהמליץ לצדדים (רע"פ 5153/05 שטיינר נ' מדינת ישראל (26.5.2005)). על כל האמור לעיל, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ג בסיון התשע"ה (10.6.2015).

ש ו פ ט